

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1938-39

OPERA

UREDNIK: M. GRAVNICAR

JULES MASSENET

7 DON KIHOT

OPERA V PETIH DEJANJH

Din 2:50

Izhaja za vsako premijero

Priporoča se Vam

„SLAVIJA“

Jugoslovanska zavarovalna banka d. d. v Ljubljani
za zavarovanje

proti oškodovanju vsled požara, eksplozije, kraje, toče,
nesreč i. t. d. — na zgradbah, opremi, tvornicah, avto-
mobilih kot tudi na lastnem telesu in življenju

Podružnice: Beograd, Sarajevo, Zagreb, Osijek, Novi Sad, Split

Glavni sedež: Ljubljana, Gosposka ul. 12

Telefon šte. 2176 in 2276

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registr. zadr. z neom. jamstvom

Ljubljana, Miklošičeva c. št. 6, v lastni palači
obrestuje hranilne vloge najugodneje.

Nove in stare vloge, ki so v celoti vsak čas razpoložljive
obrestuje po 4⁰/₁₀, proti odpovedi do 5⁰/₁₀

Tovarna kranjskega
lanenega olja in firneža

HROVAT & Komp.
L J U B L J A N A

JULES MASSENET:
DON KIHOT

PREMIERA 12. NOVEMBRA 1938

»Don Kihot« je v vrstnem redu med zadnjimi Massenetovimi opernimi deli. Prvič je prišel na oder v Monte Carlu 19. februarja 1910. leta, dobri dve leti pred skladateljevo smrtjo. Pri premieri je kreiral naslovno vlogo znameniti ruski pevec Šaljapin. (Dirigent te predstave je bil Léon Jéhin.) Vloga španskega viteza de la Manča je bil nalašč ustvarjena za tega izrednega pevskega umetnika; v njej je nastopal do konca svojega življenja, v njej je upodobil pogumnega junaka in idealista don Kihota tudi na platnu v istoimenem filmu, ki je bil posnet po motivih Massenetove opere in Cervantesovega romana. Za to heroično komedijo v petih dejanjih je napisal pesnitev Henri Cain po odorskem zasnutku Lorraina. Vsebinsko se operni libreto mestoma oddaljuje od znamenitega Cervantesovega romana, v glavnem pa se naslanja na njegove poedine epizode, ki sta jih libretist in pesnik zaokročila v organsko celoto tako, da je ostala kljub omejenemu prostoru junakova slika ostro začrtana in v bistvu verna.

Od dvajsetih oper, ki jih je Massenet zložil, so bile na našem odru doslej uprizorjene že štiri: Manon, Werther, Thaïs in Žongler. Ne samo pri nas, temveč v vsem opernem svetu je »Manon« na prvem mestu. Massenetova »Manon« je — rekli bi — zadnja francoska opera, ki je duhovno povezana s staro Francijo 17. stoletja

— galantno, amorožno in duhovito Francijo zaljubljenih romanc, jasnega in vedrega duha. Massenetove ljubavne melodije vsebujejo francosko galantnost preteklih časov, ki so bili sicer poltena, a duhoviti in tenkočutni. »Don Kihot« je v glasbenem oziru bližji »Zonglerju« kakor »Manon«. Ljubezenski glasbeni element v »Manon« je erotičnega značaja, v »Don Kihotu« pa je ljubezen poduhovljena, nadzemska; adekvatno se izraža tudi Massenetova glasba. Ker se dejanje odigrava v Španiji, je skladatelj prilagodil na mnogih mestih svojo glasbo španskemu ritmu in melosu in ji s tem dal svojstven kolorit.

*

Znani biograf in glasbeni esteta Richard Specht je skiciral Massenetov profil z naslednjimi stavki:

Jules Massenet je v svetu postal znan po svojih operah »Lahorski kralj«, »Herodiada« in »Cid«, preden so mu dunajske uprizoritve »Manon« in »Werther« prinesle svetovno slavo. Imenovani dve operi sta bili prvi francoski operi, ki sta imeli premieri v nemščini.

Mladi Francozi z Debussyjem na čelu, učenci Cézarja Francka in Vincenta d'Indyja krog se razlikuje od Masseneta tudi po tem, da koreninijo bolj v germansko-flamskem načinu, kakor v galski zemlji. Kadar pa njihova glasba izvira iz domačih vrelcev, tedaj se naslanja v prvi vrsti na starejše mojstre in ne na čarovnike moderne francoskega načina. Massenet pa je bil pravi Francoz; še več: on je pravi Parižan. Tudi tedaj, ko svojo glasbo kostimira v biblično, špansko ali v nemško obleko — ne more nikdar zatajiti svojega bulvarskega porekla. Takšna glasba bi ne mogla zrasti v drugi zemlji. Ona je polna esprija, čeravno esprija sentimentalnosti, — je polna ljubeznive miline, prežeta z eleganco in s finesami glasbenega postopača (flaneursja), ki sicer ni preveč globok, a nikdar vsiljiv v pozi trivialne »pomembnosti«. Vedno pa je šarmanten v svojem kultiviranem in negovanem načinu, v katerem prinaša svoje ne posebno tehtne domisleke zelo ljubko in apartno. Ta glasba je prišla iz retorte, v kateri je usedlina Gounodovega, Mayerberjevega in mogoče tudi Bizetovega bistva, šla je skozi

Jules E. F. Massenet

paro Wagnerjeve umetnosti — kar je ostalo, je bil fin, neopojen, ampak delikaten destilat, ki draži okus. Iz njega je izločeno vse surovo materialno, vse okorno, presenetljivo in nenavadno, seveda pa tudi vse, kar učinkuje neposredno prisiljeno. Čeravno Massenet ne spada med drzne in nove iznajdljivce in osvojevalce novih stilističnih možnosti ter med iskalce novih zvočnih vrednot — v dveh rečeh je bil resničen mojster: v nenavadno nežni, s skromnimi sredstvi doseženi in svojevrstni barvitosti orkestra. Njegove očitne lastnosti so biserni blesk in fino prelivajoča se barva. Predvsem pa je Massenet mojster v varčnosti in substilni ekonomiji, s katero zna uporabljati in izkoriščati svoje ne prebogate domisleke.

*

Jules Emile Frédéric Massenet je bil rojen 12. maja 1842. v Montaudu pri St. Etienneu. Bil je najmlajši od enajstih otrok upokojenega inženirskega oficirja. Glasbeno vzgojo je dobil na pariškem konservatoriju, kjer so bil njegovi učitelji Savard, Laurent (klavir), Bazin in Reber (harmonija). Leta 1863. je dobil Rimsko nagrado za kantato »David Rizzio«. Leta 1878. je nasledil Bazinija kot profesor skladbe na konservatoriju, ravnateljsko čast, ki so mu jo pozneje ponudili kot nasledniku Ambroise Thomasa, pa je odklonil. Massenet je bil deležen mnogih časti in odlikovanj. Bil je član akademije in l. 1910. njen predsednik. Zložil je dvajset oper, najbolj znane med njimi so: *Le roi de Lahore* (1877.), *Herodiade* (1881.), *Manon* (1884.), *Le Cid* (1885.), *Le Mage* (1891.), *Thaïs* (1894.), *Ariane* (1906.), *Zongler*, *Werther* in *Don Kihot*. Poleg velikih oper je Massenet zložil tudi oratorije, misterije in idile za soli, zbor in orkester ter mnogo orkestrskih in drugih instrumentalnih skladb. Na pariškem konservatoriju so bili njegovi učenci znameniti francoski skladatelji: Debussy, Charpentier, Pierné, Leroux, Vidal i. dr. Massenet je umrl 13. avgusta 1912. v Parizu.

Vsebina

Godi se v Španiji.

1. dejanje. Na javnem trgu; praznično jutro. Živahno vrvenje ljudstva. Množica je razgibana in poje pred hišo Lepe Dulsineje. Njeni lepoti se poklanjajo plesalci, a tudi štirje častilci: Pedro, Garcias, Rodrigues in Juan ji pod balkonom dvorijo ter jo prosijo odziva. Naposled se oboževana Dulsineja prikaže na balkonu svoje hiše in odgovori na lepe besede svojih častilcev. Množica je navdušena. Iz daljave se slišijo vzkliki prihajajočemu donu Kihotu, vitezu de la Manča in njegovemu zvestemu spremljevalcu Sanču. Pogovor se začne s sukati okrok viteza. Juan pravi: »To čudaško strašilo, motovilo okorno, ki trdi da je Dulsineja izvoljenka njegova! Dočim se ona mu v obraz reži!« Rodrigues je nekoliko drugačnega mnenja: »Greši, ker on je dečko jasen kot rezilo... po duši lep, da ne rečem prekrasen... Zaščitnik vseh vdov je in sirot nesrečnih.« Don Kihot prijaha na svojem kljusetu Rosinantu v spremstvu zvestega druga Sanča na osličku Sivčku. Množica jima zapoje hosano. Don Kihot razodene množici svojo življenjsko izpoved: »Ta veselost me k nebu dviga! Molimo, da nam veselja sili prešine z dobroto srca vseh ljudi, da večno sonce nam zasije čez dobrave, da gozdovi bi dihali same vonjave in vrtovi rodili najzlahtnejši cvet, da bi čutili vsi, da je raj ves ta svet!« Viteza obsujejo s cvetjem in ko mu zapojejo še slavo, se polagoma razidejo. Don Kihot ostane s svojim zvestim Sančem sam. Iz vsega grla zakliče ime svoje oboževanke, a Sančo ga posvari, da bi s takšnim tulenjem priklical samo policijo, nato odide v gostilno in pusti Kihota, da brez prič izlije v podoknici svoja čustva. Prekine ga Juan, ki je prišel pod balkon Dulsineje iz istih razlogov kakor don Kihot. Dva tekmeča si stojita nasproti. Pogumni vitez de la Manča potegne meč: »Naj torej pesem jekla dokonča refren!« Za trenutek prekine dvoboj, ker: »Pardon dragi moj, ostali so mi verzi pri podoknici, ki sem jo pravkar pel. Preden vas ubijem, bi rad jih izpel,« pravi don Kihot svojemu nasprotniku. Medtem ko rivala nadalujeta dvoboj, ponavlja Dulsineja na balkonu don Kihotove

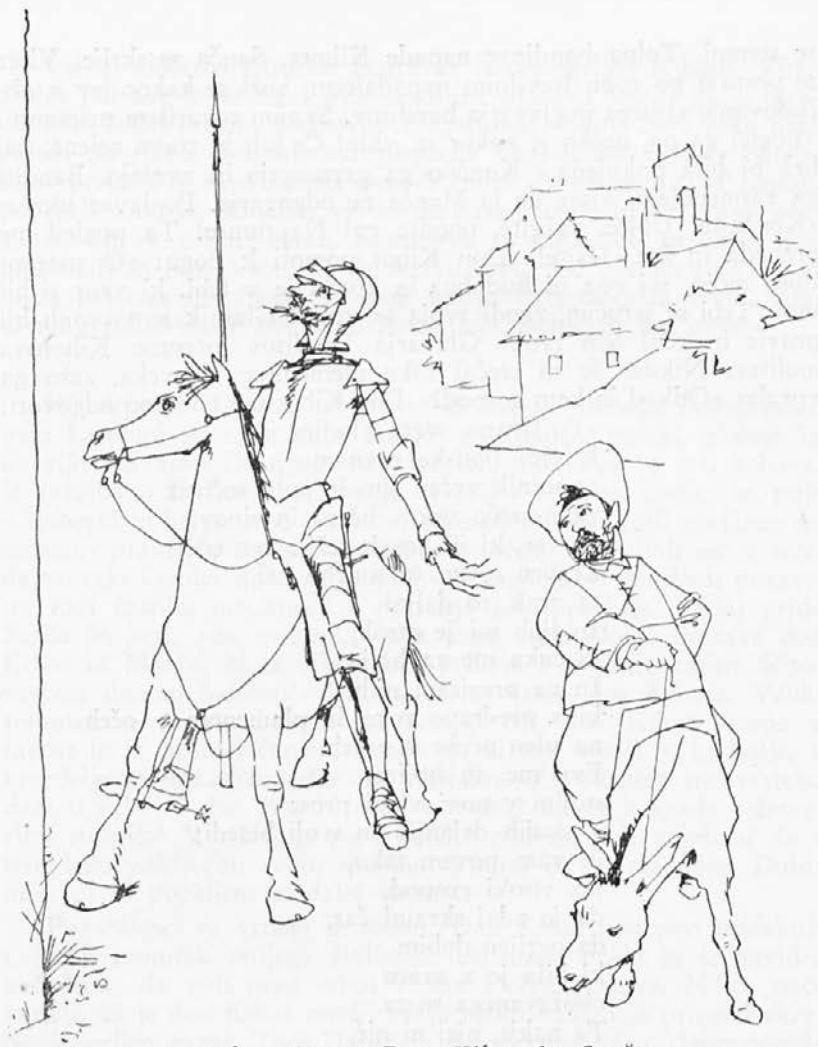
verze, potem stopi z balkona med oba vročekrvneža in prekine dvoboj. Ljubosumnega Juana odstrani na ta način, da ga pošlje po mantiljo, don Kihotu pa s pomirljivimi besedami ohladi kri, da bi svojemu tekmecu ne zavil vratu kakor se spodobi. Ves ji je na uslugo, vse bi storil za izvoljenko svojega srca. »No prav... torej pozor, o vitez moj ponosni, jaz kličem vas na delo! Da mi srce bo veselo, poskusite najti nakit, ki mi ga včeraj je ukral neusmiljeni bandit...« mu odgovori Dulsineja. On pa: »In če bi šel v pro-past... srce veli in čast, da grem na pot.« Častilci se medtem porvrnejo, Juan odvede Dulsinejo. Don Kihot ostane sam z neomajno vero v ljubezen svoje Dulsineje. Od daleč se sliši njena pesem.

II. dejanje. — Pri mlinih. — Ob zori zunaj na deželi. Don Kihot je šel na pot, da bi našel nakit. Z njim je zvesti Sančo. Venomer ima don Kihot v mislih Dulsinejo. Poje o njej in o svoji ljubezni do nje. Sančo ga prekine in ga spomni na včerajšnji dogodek: »Verjemite gospod, da zmotili ste se, tisti včerajšnji sovrag, ki ste ga vi razpodeli na vse grlo se deroč: Živi naj Dulsineja! in: smrt vsem poganom! Ha, ha, ha! ta šmentani sovrag bila je prav navadna čeda črnih pujskov in belih ovac!« Splošno pa Sančo z drugimi očmi gleda na svet, kakor njegov gospodar vitez de la Manča.

Megle se vzdigujejo in razkadijo, pokažejo se prvi obrisi bližnjih mlinov. Don Kihot postane pozoren, zdi se mu da »orjaški rod je to, ki z divjo silo mu zastavlja pot. Zdaj jim bo vsem odbilo, ker strl bo ves njih rod!« Sančo mu zaman dopoveduje, da je to mlin in ne orjak. Toda vitez de la Manča se kljub vsemu prigovarjanju spusti v boj »za Dulsinejo in njeno srce«. Vetrnjača zagrabi pogumnega viteza in ga potegne s seboj. Sančo kliče obupan na pomoč.

III. dejanje. — V Sierru. — Mrak lega na zemljo. Okrog in okrog je gozd. Spredaj se vije hribovska steza.

Don Kihot na Rosinantu in Sančo na Sivčku prijezdita v ta kraj, kjer se bržčas skrivajo roparji, ki so Dulsineji ukradli nakit. Sančo je truden in lačen, a tudi nekam tesno mu je pri srcu; don Kihot pa je svež v pričakovanju velikih, junaških dogodkov. Nebo

Niko Pirnat: Don Kihot in Sančo

se stemni. Tolpa banditov napade Kihota. Sančo se skrije. Vitez se postavi po robu številnim napadalcem, bori se kakor lev v občudovanje samega poglavarja banditov. Svojim tovarišem pripomni: »Poglej ga no, dečko je kakor iz jekla! Če bili bi trava zelena, kaj brž bi bila pokošena.« Končno ga premagajo in zvežejo. Banditi ga zasmehujejo, vitez de la Manča ne odgovarja. Poglavar ukaže: »Končajte! Ubite, zažgite, obesite ga! Naj umre! Ta pogled me prebada in žge. Dajte!« Don Kihot pomoli k Bogu: »O sprejmi dušo mojo, saj ona ni hudobna in živela je v tebi, ki vzor si bil moj. Tebi se izročim, zgodi tvoja se volja! Glasnik sem tvojih bil pravic in zdaj sem tvoj.« Glavarja banditov presune Kihotova molitev. Nikdar še ni srečal tako plemenitega človeka, zato ga vpraša: »Odkod in kam gospod?« Don Kihot mu ponosno odgovori:

»Po širnem svetu blodim jaz,
krivice ljudske ravnam
popotnik večen sem in poln sočutja
za nesrečo vdov, hčera in sinov,
za vse, ki jih usode težka pot tišči.
Zraven pijem to sončno luč,
ta zrak, to daljo!
In ljub mi je otrok,
ki cuka me za haljo.
In ne preziram njih,
ki s predrzno roko in plamenom v očeh
na plen preže v pečeh.
Evo me, tu stojim,
stojim v novi vlogi prost
v svojih dejanjih in svoji besedi;
in vam povem tako,
jaz visoki gospod,
da je zdaj skrajni čas,
da ogrlico dobim,
ki bila je z vratu
oboževanega sneta.
Ta nakit, njej ni nič,
a zadeva je sveta.

Vsi so globoko ganjeni. Poglavar izroči ogrlico Kihotu. Vitez Dolge Postave je omehčal srca banditov, njegova beseda jih je spreobrnila. Sedaj prosijo njegovega blagoslova: »Svoje čiste roke nam položi na glave, prejasni naš gospod.« Don Kihot pokliče Sanča, ki se prikaže iz teme in mu sporoči čudež spreobrnjenja: »Potepuh, poberuh, zavijač, ubijalec, vsi ki jih kazen družī in jih oblast preganja, tat in goljuf, berač, brezdomec in falot, vsi so umeli me, umeli cilj in pot! Veter jih je skrivil, veter od hladne gore... in mraz pretresa jih. Sedaj so moji gostje. Pregnanci iz sveta, zdaj doma si že! O, le poglej, kako so lepi, pohlevni kot ovce!«

*

IV. dejanje. Večerna zabava v hiši Lepe Dulsineje. Povabljeni, med katerimi so tudi štirje častilci gostiteljice, pojejo, plešejo in dvorijo razvajeni Dulsineji. Na dvorišču hiše, kjer se vrši zabava, je razgibano življenje. Dulsineja se šali s svojimi častilci in poje o ljubezni in hrepenenju po nečem neznanem. »Najrajši sanjarim na samem,« pravi Dulsineja, »sanjarim in jočem... in boli me v srce, da mi taki častilci duha ne zvedré.« Polagoma se množica, pozneje pa tudi častilci umaknejo v notranje prostore hiše. Tedaj pride Sančo in javi, »da sprejema čaka jasni vitez Dolge Postave don Kihot iz Manče, ki iz Alave baš prihaja s svojim starim ščitonoscem donom Sančem!« Lakaja javita vstop don Kihota. Veliki trenutek je prišel, dosegla sta končni cilj, don Kihot »stopa v radost in v neumrjočnost«, Sančo pa bi rad stopil v razkošje, v brezdelje in mir. Gospodar mu obljubi: »Za vdanost in zvestobo dam ti nekaj v dar. Kaj bi dejal k otoku? ali pa k gradu s četverimi stolpiči? V njem je park, koder plavajo beli golobiči? In s tem lepo zaključim svojo epopejo! Poprej pa še zasnumim Dulsinejo... In popeljem jo daleč stran.«

Povabljeni se vrnejo iz soban. Don Kihot nestrpno pričakuje največji trenutek svojega življenja. Dulsineja pride in je navidez začudena, da vidi pred seboj viteza Dolge Postave. Nihče noče verjeti, da je don Kihot izvršil svojo težko nalogo in prinesel ukradeno ogrlico nazaj. Tudi Dulsineja ne verjame. Njen dvom zareže Kihotu rano v srce. Vitez pa ji v tem trenutku izroči nakit. Vsi

so presenečeni. Sedaj je tudi Dulsineja prepričana, da »on je pravi junak, kdo je njemu enak!« Pogumni vitez je dokazal svojo veliko ljubezen, sedaj prosi Dulsinejo: »Bodite moja žena do groba!« Ona bruhne v smeh. Nikdar ni mislila na možitev. Čeprav ceni viteza de la Mančo, njegovo galantnost, pogum in viteško srce, toda možila se z njim ne bo. Don Kihotu je ta »odgovor usoden. Par besed, a dovolj, da strlo se je srce.« Don Kihot se poslovil od svoje izvoljenke, ki ga je z odklonitvijo smrtno ranila. Množica nima sočutja s pogumnim vitezom in njegovo srčno bolečino, nasprotno, ona omalovažuje plemenita čustva velikega idealista. Sančo ga odvede.

V. dejanje. Noč. Zelo jasna in zvezdnata noč. Na cesti, ki pelje skozi star gozd, streže Sančo bolnemu gospodarju. Za don Kihota življenje nima več smisla. Tu na cesti omaguje pogumni in plemeniti vitez de la Manča, njegov zvesti sluga Sančo mu tudi v zadnji uri stoji ob strani. Še poslednjič zasliši iz daljave glas nezveste, še enkrat izgovori njeno ime. »S tisto zvezdo blestečo se je ona strnila ... To je ona! Ah zvestoba, mladost in ljubezen ... Ona! o jaz hitim ... ona me vabi ... jaz hitim ...« To so zadnje don Kihotove besede.

(N. B. »Don Kihota« je prevedel Niko Štritof, v vsebini navedeni citati so iz njegovega prevoda.)

Vincent d'Indy v francoski glasbi

Znameniti nestor francoske moderne glasbe Vincent d'Indy je kratko pred svojo smrtjo obiskal Prago, kjer je imel predavanje o francoski glasbi. Prinašamo v izvlečku nekoliko zanimivih misli, ki jih je iznesel v svojem predavanju.

Vincent d'Indy počrtava tri bistvene lastnosti francoske rase: jasnost, logiko, oblikovni čut za razliko z nemško, ki zadnje lastnosti ne pozna. Dalje govori Vincent d'Indy v treh italijanskih ata-

kah na francosko glasbo. Francoska glasba se je v 17. stoletju rodila ob pomoči Florentinca Jeana Baptista Lullyja, ki je utemeljil francosko narodno opero.

Drugo atako je napravil Pergolese; v Parizu je uvedel italijansko opero buffo. Odpor na to je bila umetnost Christopha W. Glücka, »le Tchèque et musicien français«.

Tretja italijanska ataka pod Rossinijem: On je osvojil francoski teater, na žalost je prišla francoska glasba v židovske roke. Semitje niso produktivni, temveč samo reproduktivni umetniki z dobrim inštinktom za orkester in za tehniko. Izvohali so, da nudi opera lepo možnost zaslužka in to je bilo, kar jih je gnalo na delo in ne ideja. Njihove skladbe so večinoma preračunane na zunanje učinke. V école iudaïque ali semitique (v židovsko šolo) spadajo: Auber, Hérold, Haléoy, Adam, David, Offenbach. Vsa ta židovska glasba je bila v službi Italijanov. Skladatelji so bili manj vredni ljudje (genre inférieur), nobeni Francozi, njih dela pa so bile opere. Auber n. pr. je mehanično komponiral in je svoje domisleke šele naknadno sestavljal v celoto. Adam je pri Monsiguisjevem »Deserteuru« gladko izpustil en odstavek ter je k čustvenim in izraznim melodijam napisal banalno spremljavo. V Offenbachovem času je opera degenerirala v opereto. Noben čudež, pri umetnosti, ki računa na dobiček, ne pa z ljudsko dušo in ima pred očmi samo poltenost. Mayerbeer v resnici ni bil francoski skladatelj, temveč Prussien. Gounod (njega prištevamo v vrsto skladateljev, ki so bili pod italijanskim in židovskim vplivom, kakor Thomas, Massenet i. t. d.), kaže dobro deklamacijo francoskega jezika in nadkriljuje Mayerbeerja.

Po nemški zmagi 1870—71 so Nemci hoteli ustvariti svojo izvorno glasbo, ki bi se razlikovala od francoske: glasba, ki je nato nastala, ni bila velika, kakor so želeli, temveč samo velikobesedna.

Nemška glasba sedanosti bi se morala imenovati: »Nemška glasbena tovarna.« Mahlerjeve simfonije so »terrible«, Schönberg je amater s pomanjkljivo inspiracijo, ki jo skriva s pretiravanjem.

O sodobni tvorbi je Vincent d'Indy mnenja, da večinoma nastajajo dela, ki niso glasbeno občutena, napisana pa so od ljudi, ki

glasbe ne obvladajo in mislijo, da si lahko vse dovolijo. Tako ploskajo snobi neki umetnosti, ki jo s tehnične strani sploh ne pojmujejo. Vse skladbe so si slične, lako bi jih zamenjali, ker nimajo nič osebnega. Kratki motivi, nobene izpeljave — barbarska glasba, umetnost drugega reda.

Njen odnos do prave umetnosti je torej — isti kakor delo sobnega slikarja, štukaturja do dela resničnega umetnika.

Prihodnji operni spored

V opernem gledališču bo prihodnji teden premiera Abrahamove operete »Roksi« v režiji ing. P. Golovina in pod taktirko D. Žebreta.

V glavnih vlogah bodo nastopali: *Barbičeva, Poličeva, Japljeva* ter *Sancin, Lipah, Peček in Pianeki*.

V študiju pa so tudi Čajkovskega »Jolanta«, Puccinijev »Gianni Schicchi« in Verdijev »Falstaf«.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

*Ali ste že pokusili bonbone,
čokolado in kekse od trvdke*

Bon-Bon

Če še niste, oglasite se na

Miklošičevi c. 30. Tel. 44-42
in ostali boste naš stalni odjemalec.

The Rex Co.

Ljubljana

Gradišče št. 10

Telefon št. 22-68

Erika
NAUMANN

Don Kihot

Opera v petih dejanjih, spesnil H. Cain po L. Rain-u, prevedel N. Štritof, uglasbil J. Massenet.

Dirigent: N. Štritof.

Scenograf: E. Franz.

Režiser: R. Primožič.

Lepa Dulsineja	M. Kogejeva
Don Kihot	K. Primožič
Sančo, njegov sluga	J. Betetto k. g.
Pedro	I. Ribičeva
Garcias	V. Heybalova
Rodriguez	B. Sancin
Juan	Št. Marčec
Poglavar tolovajev	F. Jelnikar
Dve slugi	F. Jelnikar, M. Simončič
Štirje tolovaji	* * *

Plemiči, oboževalci D. dame, tolovaji, narod.

Plese naštri P. Golovin.

Po III. de daljši odmor.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Začetek ob 20.

Konec po 22.

*Z najlepšimi modeli
in najboljšim delom*

 se priporoča

DAMSKA KONFEKCIJA

A. PAULIN

LJUBLJANA

Šelenburgova ulica št. 1

**Knjigarna
Kleinmayr & Bamberg**

najstarejša v Jugoslaviji, priporoča
svojo bogato zalogo strokovnih in
zabavnih knjig v vseh jezikih

*

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 16